

[Boligministeren.]

socialforskningsinstituttets undersøgelse af, hvorfor folk valgte parcelhuset, at det var den lave bolig, det var den tætte bolig, det var haveboligen — dertil kom naturligvis de økonomiske fordele, der var indbygget i at vælge ejerboligen.

Hr. Bendix var inde på lejelovsproblemerne. Jeg tror, jeg kan erklære mig enig i — det vil jeg også sige til hr. Guldberg og til hr. Dahlgaard — at målsætningen i lejelovgivningningen må være en liberalisering. Jeg har også forstået lejer/ejerskitsen som en liberalisering, som en påbegyndelse af et friere boligmarked. Endemålet er frit boligmarked, og jeg tror egentlig ikke, der kan være nogen uoverensstemmelser om selve målsætningen. Der kan være krøller, og der kan være et spørgsmål om tidsintervallerne, men selve målsætningen kan der ikke være den store uenighed om, i hvert fald ikke fra min side.

I forbindelse med lejeloven rejste hr. Bendix et problem, som vel er et lille problem, men som godt kan være et stort problem for mange, spørgsmålet om erhvervslokalerne. Jeg vil se helt fordomsfrit på det. Det var en del af ejer/lejerskitsen, og derfor er det kommet med; men er det sådan, at situationen ikke er egnet til, at disse erhvervslokaler skal frigøres på den måde, som forslaget antyder, så er jeg da villig til at snakke om dette problem.

Jeg har svaret på spørgsmålet om tidspresset og principperne i det. Jeg håber, vi kan blive færdige til den tid, der er aftalt.

Til hr. Guldbergs principielle indlæg vedrørende boligpolitik med hans understregning af, at det skulle være en fri næring, og alle de, synes jeg, rigtige og pæne udtalelser, der var om det, vil jeg dog tilføje, at boligpolitik er jo også socialpolitik, og det kan ikke nytte, at man blot frigør boligsektoren ud fra et liberaliseringsprincip, hvis man ikke samtidig tager de sociale hensyn.

Det er rigtigt, at noget af vor boliglovgivning har været og måske også fortsat skal være tilskud til sten; men det skal tilføjes,

at der skal bo mennesker imellem disse sten, og det, der er det afgørende, og det, der er vores hovedproblem i nybyggeriet, det er, at vi i dag skal bygge fremtidens boliger for nutidens penge. Det rejser spørgsmålet, om man gennem tilstrækkelig gode sociale ordninger kan sikre, at det bliver fremtidens boliger og ikke morgendagens slum, vi bygger i dag, uden at give det incitament, der kan ligge i den ene eller den anden form.

Til spørgsmålet, om vi vil tage hensyn til genudlejningsforhøjelserne, vil jeg sige, at det er der allerede gjort. Det står i lovforslaget. Der er altså i selve lovforslaget taget hensyn til, at der var en række genudlejningsforhøjelser, som vi ikke kunne afskaffe, da vi stoppede denne lovgivning.

Hr. Dahlgaard har jeg svaret på spørgsmålet om den ændrede tidsplan for denne lovgivning. Jeg mener altså, at der er en mulighed for at kunne blive færdig.

Som hr. Dahlgaard — og det skal samtidig være et svar til hr. Guldberg — kan jeg dårligt se, at der kan være andre former, hvis man skal, og det skal vi, for det første ophæve rentesikringen og finde en anden finansieringsform og for det andet have et socialt boligbyggeri af en vis størrelse, der kan opfylde de miljømæssige og andre krav til en boligforsyning, som der i hvert fald er et flertal i folketinget for at vi fortsat skal stille.

Jeg kan ikke rigtig være enig med hr. Dahlgaard i, at den omkostningsbestemte leje skulle være en hindring. Jeg er da enig i, at den omkostningsbestemte leje vil være forskellig fra ejendom til ejendom, men heri ligger der vel også en liberalisering. Heri ligger der vel netop det, at man kan skabe en liberalisering. I denne forbindelse rejste hr. Henning Philipsen spørgsmålet, om der var tale om generelle huslejstigninger.

Vi har foreslået udligningsbidraget overført til statens bolig- og byggefond. Jeg har prøvet også i udvalget at redegøre for, at der her er tale om en besparelse. I statens bolig- og byggefond kan vi ikke anvende flere end de penge, der er afsat på finanslo-